

Лекториум Розикруцианум
Интернационална школа на Златния Розенкройц

**Въведение в учението на
съвременните розенкройцери**

Съдържание

- Част 1 **Въпросът за смисъла на живота**
Двойствената природа на човешкото същество
Двата порядъка на съществуване
Мост между времето и вечността
- Част 2 **Същината на религията**
Универсалният път
Свещеният Граал
- Част 3 **Двата природни порядъка**
Нашият природен порядък – светът на диалектиката
Първоначалният, Божественият природен порядък
Защо съществува диалектичният природен ред?
Падението
Задачата на човечеството
Събуждането на Божествената искра
- Част 4 **Човешкото същество като микрокосмос**
Небесният свод на микрокосмоса
Дихателното поле
Фините тела
Божественото зърно
По пътя на опита
- Част 5 **Свещеното желание**
Процесът на трансфигурация
Изборът пред нас
Златният кръст на възкресението
Това наистина ли може да се осъществи?

Част 1

Въпросът за смисъла на човешкия живот

Поради каква причина съществува човек? Какво е истинското предназначение на човешкия живот? Може би общоприетите отговори на тези въпроси вече не ви задоволяват и една дълбоко вкоренена вътрешна необходимост ви подтиква да намерите онова неопределимо, липсващо звено във вас. Може би му давате някаква понятийна форма – казвате, че искате да разберете кой наистина сте вие, или че искате да изпитате съзнателно сливане с Бога, или че искате да станете по-обичащо човешко същество – целителен извор в света, или пък искате да намерите вътрешен покой и вечно щастие. Може би дори изобщо не можете да назовете това, което търсите, но знаете, че е нещо, което трябва да намерите.

В действителност подтиктът да намерите това "нещо" е достатъчно мощен във вас, за да ви изведе извън обичайното възприемане на живота, на който толкова много други хора се радват, и да ви насочи към търсене, което вероятно вече ви е водило през библиотеки, курсове, групи и всякакъв вид опитности. Понякога ви се струва, че сте много близо до целта, че почти сте достигнали "нещото", но точно тогава то отново ви се изплъзва – и вие продължавате отново да опитвате.

Ако вие също сте увлечен в подобно търсене, вероятно ще откриете, че учението на розенкройцерите ще даде отговор на вашите въпроси. Трябва да се подчертае все пак, че това, на което Интернационалната школа на Златния Розенкройц учи, не трябва да се възприема като "авторитет". Целта по-скоро е да се събуди познанието за нещо, което вие дълбоко вътре във вас вече знаете, макар че може би сте го забравили, но със сигурност не завинаги. Когато този вътрешен извор на мъдрост се пробуди във вас и вие се научите да го слушате и следвате, пътят към освобождението ще се отвори широко по-сияен от всякога. По този начин можем да се превърнем в "извори на Жива вода" за всички близки на нас човешки същества. Нека да ви обясним какво имаме предвид.

Двойствената природа на човешкото същество

Известна е проникателността на розенкройцерите, която, макар и на пръв поглед да изглежда много обикновена, може да се окаже решаваща в търсенето на смисъла на живота. Ако тя бъде разбрана и приложена, може да се постигне много в осъзнаването на нашето силно желание за търсене, така че то да стане много по-динамично и способно да постигне целта си. Тази проникателност е знанието, че подтиктът ни да търсим – копнежът ни по абсолютната истина, съвършенството, оздравяването, любовта – **не** произхожда от тази наша част, която сме свикнали да наричаме *аз*, въпреки че може и **да изглежда** така. Жаждата ни за Абсолютното в действителност произхожда от вечния принцип, който е латентен в нас. *Вечният принцип* е доста различен от *аза* или *егото* и се намира повече или по-малко в спящо състояние в голяма част от хората. Розенкройцерите наричат принципа на вечността *Роза*, но той е познат и под много други имена, като *Божествена искра*, *Атом на Духовната искра*, *Христос*, *Перла на Короната*, *Скъпоценен камък в Лотоса* и т.н.

Двата порядъка на съществуване

Така стигаме до втория основен постулат на розенкройцерите: знанието, че Розата – вечният принцип, спящ в сърцето – се подчинява на една група от закони, докато останалата част от нашето същество – на друга. Ние наричаме тези две групи от закони “два порядъка на съществуване” или “два природни порядъка”.

Освен Розата в сърцето, цялото ни същество е продукт на природата и е изцяло подчинено на законите на времето и пространството. Затова сами по себе си ние никога не бихме могли да постигнем нещо абсолютно и трайно, защото нашите постижения винаги ще бъдат крайни и временни. От друга страна обаче Розата – спящият в нас принцип на вечността, подлежи на законите на вечността. Ето защо, ако искаме да преминем отвъд времето и пространството, ако искаме да постигнем Абсолюта, вечното, ние никога няма да можем да го направим с някой от нашите физически сетивни органи, такива каквито са в този момент. Ако искаме да задоволим жаждата си за Абсолюта, ние трябва да се разграничим от обикновеното си аз-центрирано съзнание и да позволим на латентния вечен принцип да се развие, така че постепенно да стане преобладаващ в нашата система.

Мост между времето и вечността

Като гностично училище Интернационалната школа на Златния Розенкройц помага и подкрепя учениците си в усилието им да преместят аз-центрираното си съзнание от състоянието му на “цар”, властващ във вътрешната им къща и да го върнат към истинската му роля – “служител” на растящата вътре истинска същност – вътрешния Христос, Розата. Същевременно на Розата се дава възможност да расте, като ѝ се осигуряват нужните условия. Ако ученикът сътрудничи и постоянства в процеса, Розата все повече ще се разтваря и ще разцъфва, докато стане вътрешен източник на светлина и любов, която разпръсква благоуханието си и сияе над всичко, в полза на всички. В следващите глави ние бихме искали да ви разкажем малко повече за розенкройцерското разбиране за това как източникът на вечното във вас може да бъде отключен.

Част 2

Същината на религията

Учението, което Интернационалната школа на Златния Розенкройц предлага, не е ново. Идеята за оживотворяване на Розата – връщането ѝ към първоначалното, божественото състояние – е в основата на всички големи световни религии. Все пак ние, хората, в които преобладава аз-центрираното себе, можем да изпаднем в заблуждение, тъй като, интерпретирайки религиозните учения, ние ги възприемаме с нашето обикновено аз-съзнание. По този начин и с течение на годините знанието за духовния път бива изопачавано и първоначалната истина се забравя.

Универсалният път

Във всички големи световни религии се изразява идеята, че в началото хората са имали съвършена връзка със своя първоизточник, с Абсолюта, с Бога. Когато са загубили тази връзка, те са станали двойствени същества в един противоречив, разделен от Бога свят – състояние извън Света на Светлината.

Първоначалното учение на всички религии описва пътя на завръщане към този Свят на Светлината, метода за възстановяване на връзката ни с Божественото. Оттук идва и думата "religion" (религия), която произлиза от латинското *re ligare*, "свързвам се отново".

Тази възможност за възстановяване на връзката ни с Божественото е добре описана, например, в древен египетски текст от *Corpus Hermeticum*:

"По неговата воля връзката с Духа трябва да бъде на разположение на всички души; тя е награда за житейския път. Затова Той изпрати долу един голям смесителен съд, изпълнен със силите на Духа, и определи пратеник, и му нареди да възвестява на сърцата на хората: "Потопете се в този смесителен съд, вие души, които можете; вие, които вярвате и сте уверени, че ще се възкачите до Него, до Онзи, който праща долу този съд; вие, които знаете с каква цел сте създадени."

Свещеният Граал

Наградата за житейския път е потапянето, пречистването, кръщаването с вода, вино и Дух в смесителния съд – Свещения Граал. Този смесителен съд – Свещеният Граал, пълен с всичките сили и качества, необходими за връщането ни към Света на Светлината, наистина съществува, винаги е съществувал и ще продължава да съществува, докато има дори и едно човешко същество, което все още не е намерило обратния Път към Дома. Все пак, Първоначалната родина на човека съществува не като форма, а като *светлинно излъчване* и, поради чистотата му, не може да бъде докоснато или покварено от нисшето, егоцентричното себе. Затова класическите розенкройцери в своя манифест *Fama Fraternitatis* (издаден в 1614 г.) казват:

"Така нашата постройка, дори и хиляди да я гледат отблизо, завинаги ще остане недокосната, неразрушима, невидима и напълно скрита за грешния свят."

Има Божествена сила, с чиято помощ спящата в нас духовна същност може да бъде възстановена за живот. Тази Божествена сила – силата на Духа, или "Дао", както го наричат китайците – е достъпна за всички. И въпреки това, съприкосновението с нея е една от най-големите мистерии в живота, защото не може да бъде постигнато с нито едно от присъщите качества на егоцентричното себе. Науката за привеждане в действие на тази сила в нас, за да може истинската, първоначалната наша същност да расте, а илюзорната ни проява – егоцентричното себе – да бъде опознато чрез себевглъбяване, е учението, което се изучава в Интернационалната школа на Златния Розенкройц.

Част 3

Двата природни порядъка

Сега, след като дадохме кратко описание на някои от основните положения на розенкройцерската философия, бихме искали да навлезем с повече подробности в някои от тези идеи. Първата идея, която искаме да разгледаме, е концепцията за двата природни порядъка – две отделни системи от закони и явления, които наричаме “двамата природни порядъка”. Ако успеем да разберем как действат тези две системи, ние ще бъдем в състояние да си отговорим на въпроса защо нашето търсене на абсолютните ценности – истина, чиста любов, абсолютна мъдрост и т.н. – все още не е постигнало успех.

Нашият природен порядък – светът на диалектиката

Нашите сетива ни дават доказателства, че всяко нещо, появило се на този свят, което виждаме около нас, някой ден ще се превърне в своята противоположност. Тази постоянна смяна на противоположностите е неизменна същност на нашия свят. В копнежа ни по абсолютни стойности – вечен мир, любов и истина – ние често сме склонни да пропускаме този неизбежен факт. Въпреки това, дори само обикновената житейска мъдрост говори достатъчно ясно, че всичко, идващо на този свят, ще изчезне един ден, всичко е само преходно и никога – абсолютно.

Помислете върху това за момент. Нищо от това, което сме, което можем да сторим, което можем да сътворим, няма да продължи вечно; рано или късно то ще се разложи. Ние сме преходни създания в един постоянно променящ се свят. Започваме да остаряваме и да боледуваме още от майчината утроба. Промяната и смъртта са единствените два закона, в които можем да бъдем абсолютно сигурни. Те ни съпътстват и като затворнически стени ни държат в плен. За тази безспорна истина говорят Лао Дзъ, Буда и всички велики световни религиозни учители.

Тогава не ви ли удивлява обстоятелството, че въпреки неизбежността на несъвършенството ни, промяната и упадъка, ние все още копнеем за съвършения живот? Никога ли не сте се запитвали как е възможно, като се имат предвид житейските обстоятелства, човекът изобщо да има понятие за абсолютни стойности? Как изобщо идеята за абсолютното, съвършеното е могла да влезе в нашето съзнание? Откъде е дошла тя? Със сигурност – не от света, който виждаме около нас.

Някой ден всеки от нас ще умре, а ние въпреки това мълчаливо, като в таен заговор, приемаме и участваме във фантазията, наречена “живот” така, като че ли смъртта не съществува! Ако някога сте изпитали загубата на близък човек, независимо от вярванията ви по въпроса за живота след смъртта, вие може би сте забелязали, че някаква част от вас никога не може да приеме, че той е “изчезнал” завинаги. Откъде вземаме това страстно желание за вечно съществуване, за абсолютното, когато всички доказателства на сетивата ни казват, че те не съществуват?

Концепцията за “двамата природни порядъка” предлага отговор на този въпрос. В Интернационалната школа на Златния Розенкройц ние често означаваме природния ред, в който живеем, като “свят на диалектиката”. Използваме думата *диалектика*, защото нашият свят се характеризира с

постоянно заменящи се една с друга противоположности. Този "диалектичен свят" включва не само материалния, видимия свят, който е около нас, но също и сферата, обитавана от фините тела по времето на съня ни или след нашата смърт.

Първоначалният, Божественият природен порядък

Отделно от този "диалектичен свят", но заемащ същото пространство, съществува друг, много различен природен порядък. Този втори свят е съвършен, абсолютен и вечен. Розенкройцерите наричат този втори порядък "неподвижно царство", защото в него двойствеността и взаимната смяна на противоположностите не съществуват. В него всичко расте и се развива от слава към слава и от сила към сила. Именно в този Божествен свят, а не в диалектичния, към който принадлежим, съществуват наистина вечните стойности, за които копнеем – *абсолютните Истина, Свобода и Любов.*

Защо съществува диалектичният природен ред?

За да разберем защо съществува този диалектичен свят, трябва да си спомним, че има план, залегнал в основата на сътворението. Интернационалната школа на Златния Розенкройц го нарича "Божествен план". Може да си представите Божествения план като изливащ се поток с определена посока, движеща сила и крайна цел. Всяко същество е свободно да влиза и излиза от този поток по собствено желание, събирайки опит по своя път.

И все пак, доколкото човек винаги се връща в Божествения поток и остава в него цялостно и в хармония, той ще бъде носен от него. Но ако по своята свободна воля човек постоянно желае да се държи в нехармонично състояние спрямо потока на Божествената идея, какво ще се случи тогава?

Нека се опитаме да намерим отговор и на този въпрос. Човек се обръща срещу течението на Божествения поток, когато пожелае да задържи определени аспекти от него и да ги направи постоянни, вместо да им позволи да текат според Божествения план. Това го довежда до едно състояние, в което той кристализира като тежък камък във вода. По този начин помагачият, носещ ефект на потока става недостъпен за тежко кристализиралото човешко същество. Нещо повече – то усеща течението като серия от удари и се чувства като камък в течаща вода. Това е много опростена картина. Тя обаче илюстрира как са се появили двата природни порядъка: Божественият природен ред – в който се изживява помагачият, носещ, постоянно развиващ се ефект на Божествения поток, и диалектичният природен ред – светът, който познаваме – свят, който изпитва коригиращите действия на Божествения поток, така че нищо да не продължи вечно, а всичко да се връща отново в изходната позиция.

Падението

Сега вероятно вече ви е ясно защо подчинението на създанията на втората система от закони – коригиращата система, води до изолацията им от света, в който действа първата, Божествената система от закони. Става ясно също, че такова създание, което се отклонява от предназначения план, остава изолирано

от природния ред, към който първоначално е принадлежало, до момента, в който избере да се върне на Божествената пътека.

Универсалната философия учи, че в далечното минало голяма група, принадлежаща към човешката жизнена вълна, наистина решила и по своя собствена воля се отклонила от предназначения план за тяхното съществуване. По този начин те се изолирали от Божествения природен ред, като ограничили съществуването си само в диалектичния ред. Като следствие от това човешките същества загубили всички способности, които притежавали, докато били подчинени на първата, Божествената система от закони. Много от сетивните им органи атрофирали, а самите те, оставайки безсмъртни, изпаднали в сънно, неактивно състояние.

Задачата на човечеството

Ако внимателно сте вниквали във всичко досега, вие ще успеете да си представите спящите искри на падналото Божествено човечество като семена, които не могат да живеят и да се развиват, но не могат и да умрат. Какво може да се направи, за да се съживят тези спящи създания и да се доведат отново до състояние на съзнателен живот?

Съзнание и воля са необходими, за да се изпълни тази задача, но падналото Божие създание, намиращо се в това спящо състояние, вече няма такива. Как могат да се придобият това съзнание и тази воля? Розенкройцерите учат, че човешката раса, такава каквато я познаваме, е създадена специално с тази единствена цел – човешките същества да действат съзнателно и волево за възстановяване на първоначалното Божие създание. Това е задачата, призиванието на всеки човек, и ако успеем в нея, ще споделим живота във Вечността.

Ние, смъртните, не сме това Божествено същество, но го носим в себе си като спяща искра. И в наша власт е да позволим на Божественото същество в нас да се събуди за живот, да се върне от своето изгнание обратно в Божествения свят, в своя дом – Дома на Бащата.

Събуждането на Божествената искра

И така, сега би трябвало да е много по-ясно защо изпитваме копнеж по абсолютното, истината, божественото. Както казахме вече, този копнеж не произхожда от нас, създанията на преходното, а от Божествената искра, която носим вътре в себе си. Това е тъгата на Божественото същество по изгубения му дом – Божествения порядък на съществуване, познат и обитаван някога от него. Този копнеж, който може да се развие във всепоглъщаща жажда – каквато вероятно и вие сте изпитвали – е първият проблясък на спящата Божествена искра в нас. Това вътрешно безпокойство, желанието, което вероятно ви кара да четете тези редове, всъщност е най-важният инструмент, който притежавате като духовно търсещ човек; това е "нишката на Ариадна", която може, ако реагирате по правилния начин, да ви изведе вън от лабиринта. Може би "спящата красавица" не се е събудила все още напълно, но дава признаци на живот! А там, където има живот, има и надежда!

Част 4

Човешкото същество като микрокосмос

В тази част искаме да ви дадем кратко описание на човешката система, така както я разбират розенкройцерите. Така ще можете да видите по-ясно ролята, която играе Божествената искра в телесната ви система като цяло.

В Интернационалната школа на Златния Розенкойц човешкото същество се възприема като нещо много повече от само едно физическо тяло. В действителност човешкото същество е "микрокосмос", или миниатюрен космос.

Небесният свод на микрокосмоса

Най-външният слой на човешкия микрокосмос, обгръщащ ни като черупка на яйце, се състои от магнитно поле, което ние наричаме *липика*. На липиката може да се гледа като на "небе" в нашия собствен миниатюрен космос; това е нашият личен зодиак, защото той е наситен с много магнитни точки като звезди. Тези магнитни точки действат като филтри, приемайки от космоса в микрокосмоса само онези енергии, които резонират с тях. При повечето хора тези точки са настроени само към диалектичния ред на съществуване, към вселената на преходност и смърт.

Дихателното поле

Вътре в магнитната сфера има пространство, наречено "дихателно поле". Това пространство е изпълнено със силови магнитни линии, простиращи се от магнитните точки в липиката към материалното тяло на временната, смъртната личност.

Фините тела

Според съвременното схващане, материалното тяло се състои не само от физическо тяло, което можем да видим и да докоснем, но също така и от по-фини тела. В съвременното човешко същество те са общо четири взаимно проникващи се физически тела, всяко с различна степен на плътност. Така че нашето видимо материално тяло е проникнато и обградено първо от етерното, или жизненото тяло, което насочва и контролира жизнения процес, протичащ в материалното тяло. Следва астралното тяло, проникващо етерното и физическото и разпростиращо се извън тях. В това тяло се проявяват и излъчват навън нашите желания и емоции, както и нашите чувства на привличане и отблъскване. След това е менталното тяло. То е концентрирано главно около главата и обхваща привличането и излъчването на всички сили, отнасящи се до процеса на нашето мислене. В повечето човешки същества то още не е напълно узряло, така че при някои хора е трудно да се говори за такова "тяло".

Божественото зърно

Съществува и един последен аспект на микрокосмоса, който е основа и смисъл на нашата работа – Розата на сърцето, или Духовната искра. Тази Роза в сърцето се намира точно в средата на микрокосмоса, в точката, която съвпада с върха на дясната сърдечна камера. Розата в сърцето – като последен остатък в микрокосмоса от първоначалното, божественото състояние – не се влияе от нито една сила, действаща в диалектичния природен ред – света на времето и пространството. Тя може да реагира само на силите на първоначалния, Божествения природен ред. Така че, докато не бъде докосната от божествените сили, тя остава спяща, бездейна, като зърно, заровено в земята. Но като всяко зърно съдържа целия проект, цялата матрица на оригиналния, божествения микрокосмос. Тя само очаква лъчите на Божественото слънце да я докоснат и тогава, със сътрудничеството на човешката личност, ще може да се разтвори и целият човешки микрокосмос ще се възстанови до първоначалното, божественото състояние. Естествено, още много неща трябва да се случат, преди човешката личност да пожелае и да е в състояние да позволи на Божественото слънце да докосне Розата в сърцето.

По пътя на опита

Ние живеем живота си, натрупваме опитности, много от тях болезнени, и след това умираме. Когато физическото тяло умре, фините тела също се разлагат след определен период от време, оставяйки само сбора от опитностите, натрупан в този живот, който се отпечатва върху липиката. Тогава микрокосмосът приема нова телесна система чрез процеса на раждането. Това е цикълът на живот и смърт, който продължава отново и отново, живот след живот, докато постепенно – най-често чрез страдание, но понякога също и чрез интензивна радост – нашето съзнание и нашите желания се пречистят. Най-малкото – ние започваме да откриваме, че дълбокото страдание и болка в душата ни няма да бъдат облекчени от нищо, което бихме намерили в този свят. Може да ни озари още и догадката, че нашите моменти на най-дълбока радост изобщо не принадлежат на същността, която сме свикнали да наричаме аз, а на нещо много по-висше. И че ние стоим пред Непознатото с отворени и празни ръце, все още чакащи и надяващи се, но надеждите ни вече не са отправени към аз-центрираното себе и неговия свят. И когато стигнем до този момент, ние вече ще можем да получим помощ.

Част 5

Свещеното желание

Много е важно, когато душата е достигнала до тази точка на вътрешна откритост, да се разбере, че нашите копнежи по съвършенство, любов, доброта не произлизат от нашето аз-центрирано съзнание, а от последния остатък на Божественото в нас – Розата в сърцето. Защото тогава, когато сърцето изпрати чистия си зов на копнеж, когато даде израз на свещеното си желание, на свещената си жажда, ние няма да се опитаме да я уталожим с "оцет" или с онези практики за временно облекчение, които нашият микрокосмос е придобил през многото си животи. Вместо това нашето аз-центрирано съзнание ще остане мълчаливо и в тази тишина ще се чуят само четири прости думи: "Да бъде Твоята воля...". Това обаче е "Сезам, отвори се" в нашето търсене. И когато сме изчерпали всичките възможности, които сме мислили, че имаме, и най-после престанем да се борим и се предадем на Божественото същество вътре в нас, когато сме изпълнени само с едно желание, изразено с думите: "Да бъде Твоята воля", тогава ще се отвори врата там, където преди е имало само бяла стена. Тогава пътят напред ще бъде открит. Това е пътят, който розенкройцерите наричат "трансфигурация".

Процесът на трансфигурация

Този процес на трансфигурация е много повече от метафизичен или мистичен процес. Това е реален, структурен процес. Често е бил наричан в Средновековието *алхимичен* процес. За да получите представа как такъв радикален процес е възможно да се осъществи в човешката система, спомнете си, че човешкото тяло – с неговите физически, етерни, астрални и ментални слоеве – се поддържа живо, като в системата се въвеждат и се асимилират реални субстанции – храни, които също имат своите материални, етерни, астрални и ментални съставки. Както знаем, тези храни се въвеждат в тялото чрез храносмилателната и дихателната системи. По-фините вещества се въвеждат в тялото посредством системата от чакри. Качеството на приетата храна и начинът, по който се асимилира, се определя от съзнанието, поради това, че съзнанието със своите мисли и желания ориентира системата от чакри по такъв начин, че привлича това, което е в хармония с нея, и отхвърля онова, което не е. И така, представете си, че сте се предали на Розата в сърцето поради чистотата на свещеното ви желание и тя започне да се отваря във вас. Розата в сърцето, за разлика от всяка друга част на вашата система, е способна да привлича и абсорбира етерните, астралните и менталните вещества от първоначалния, Божествения природен ред. Това са силите на Духа, силите на Свещения Граал, за които вече говорихме.

Сега вие можете да видите как отварянето на Розата в сърцето може да стане "извор на Жива вода" – за да употребим фразата, която използвахме по-горе. Колкото по-малко *его*-центрирани и колкото повече "Роза-центрирани" ставаме, толкова повече Розата в сърцето – Духовният атом – ще става точката, в която ще бъде привличана, усвоявана и излъчвана Божествената енергия. Тази трансмутация и това излъчване на Божествената енергия може да бъде в помощ на всички хора, които се нуждаят от нея. С помощта на тази Божествена енергия

Розата в сърцето се разтваря и расте все повече и повече. Постепенно тя очертава около себе си *нова форма*, изградена от чистите етерни, астрални и ментални вещества на Духа. Новата асимилация е основата на трансфигурацията и чрез нея смъртта се преодолява завинаги. Молитвата "Да бъде Твоята воля" се изпълнява по отношение на микрокосмоса и той се присъединява към потока на светлите същества, пътуващи обратно към единение с Божественото.

Има много, много неща, които Интернационалната школа на Златния Розенкройц може да ви каже за трансфигурацията, но началото на процеса, тук и сега, е най-важното нещо за нас. Само ако започнем, другото може ще последва. А началото е решението да предадем нашето себе на Розата в сърцето.

Изборът пред нас

За да приключим с това въведение, искаме да ви припомним избора, който стои пред личността, започнала да чувства свещеното желание, наречено от нас "копнеж за спасение". Ако тогава нашето аз-съзнание мисли: "Аз искам да бъда съвършен, аз искам да бъда свободен, искам да изпитам Нирвана", и ние започнем да работим над себе си с наши собствени сили, без фундаментална промяна в ориентацията на собственото ни съзнание, тогава няма никакво значение какви техники на самоусъвършенстване използваме; Розата в сърцето няма да получи никаква храна, защото аз-съзнанието е способно да привлича в системата само сили от този диалектичен природен порядък. По този начин, вместо да подпомогнем стремежа за спасение и така Розата в сърцето да порасне, всички тези техники, възприети и практикувани от аз-съзнанието, само ще направят личностната система и нейните заблуди по-силни и по-могъщи.

От друга страна, ако ние ясно разберем, че този копнеж за спасение не принадлежи на нас, смъртното, преходното създание, а на божествената Роза вътре в нас, ние ще сме направили първата революционна стъпка по пътя, който води до задоволяване на нашето сърдечно желание. И ако разберем, че Розата не може да се храни с енергиите, които ние, смъртните създания, сме способни да привлечем, а само от енергиите на първоначалната, Божествената сфера, тогава ще предадем цялото си същество на Розата, за да има тя свободата да привлече в нашия микрокосмос необходимите ѝ енергии, за да расте.

Златният кръст на Възкресението

Какво означава "да отдадем цялото си същество на Розата"? Това съвсем не е просто мистична преданост. Учениците-розенкройцери стават строители, свободни зидари в истинския смисъл на думата. С цялата си вяра, любов, постоянство и интелигентност те се стремят да сътрудничат на освобождаващата сила, излъчвана в тях от Розата, която да разруши старото и да построи новото. Кое е "старото" и кое е "новото"? Старото е кръстът на материята, аз-центрираното себе с всичките му последствия за микрокосмоса. Процесът на себеотдаване позволява да се установи жива връзка между Розата и самия център на този кръст. Тогава, пропорционално на разрушаването на старото, новото може да бъде построено. Новото е Златният кръст на Възкресението, огненият Кръст, чиято вертикална греда е енергията на по-висшата, Божествената природа, течаща през подновения микрокосмос и разпространяваща се хоризонтално чрез отворената Роза над целия свят.

Това наистина ли може да се осъществи?

Вие навярно си мислите сега, че ключът за този път на трансфигурация – свещеното желание, копнежът за спасение – все още е твърде далеч от вас. Бихме ви помолили обаче да погледнете себе си още веднъж. Може би копнежът на вашето сърце за спасение не е толкова далеч, колкото си мислите. Може би всъщност е нещо, което ви е придружавало плътно през всичките години, така че вече едва го забелязвате – като скъпоценно бижу, с което сте се разхождали в джоба, мислейки че е просто камък. Защото, позволете да попитаме, какво ви кара да четете този текст? Със сигурност това е вътрешното просветление, което е растяло във вас през годините, че нещата не са такива, каквито би трябвало да бъдат; познанието, че нещо фундаментално вътре в нас е погрешно и се нуждае от лечение; копнежът по абсолютните стойности – любов, която не е условна, а безусловна; доброта, която не е частична, а всеобща, тотална; истина, която не е валидна само днес, а завинаги.

Има много различни начини, по които можем да изразим всичко това, но ако погледнете навътре в себе си, ще разпознаете ли това силно желание дълбоко у вас? Дори и все още да не е достатъчно пречистено, дори и ако все още е оцветено от нашите умствени предубеждения и естествената необходимост на *его* да се захваща за всичко, то този копнеж вече е нещо. Той е началото! Този копнеж е истински и може да бъде нашата отправна точка.

Как? Може би една картина ще ви помогне да разберете. Представете си сега средновековен рицар. Той е облечен в броня, и макар да умее да върти меча, той сега не го прави. Вместо това, на мястото на сърцето си той държи свещ. Цялото му внимание е съсредоточено върху опазването на тази запалена свещ, защитавайки пламъка ѝ от всичко, което би могло да го разлюлее или угаси. Той пази тази крехка светлина, която гори сред световния безпорядък.

И така, тази светлина е нашето желание за спасение, нашето свещено желание, първото плахо потрепване на светлина и живот в Розата. И като рицаря ние сме в състояние, ако пожелаем, да поставим тази крехка свещ на първо място, не само в самите нас, но също и в другите.

Какво точно имаме предвид с това? Ян ван Райкенборг и Катароза де Петри, основатели на Интернационалната школа на Златния Розенкройц, го изразяват по следния начин:

“Това е състояние на съществуване, нещо като да си влюбен. Ако някога сте обичали някого истински, или сте били обичан от някого, ще знаете, че цялото сърце може да бъде погълнато и повдигнато от тази любов. Това поставя началото на излъчване, което тръгва от сърцето и установява връзка. С такава любов сърцето трябва да се посвети на духовната Роза, която се намира в сърцето, в средата на вашето същество. И тогава, тъй като Розата е толкова близо до вас и ви е чакала толкова дълго време, могъща връзка ще се прояви между нея и вас. Тогава ще бъдат положени основите на възраждането на душата. И затова Библията казва, че само любовта може да ви освободи.”

Когато усилието да посветим себе си с мисъл, дума и дело на Розата и нейният копнеж стане основен приоритет в живота ни, хватката на аз-центрираното *его* върху микрокосмоса със сигурност ще се отпусне. И макар че

все още пътят до трансфигурацията може да е много дълъг, "брадвата ще бъде поставена върху корена на дървото".

Тази стъпка отваря Пътя за вас. И все пак, това е само началото. Още много стъпки ще трябва да бъдат направени, още много уроци – научени.

Ако искате да узнаете повече до какво води този път на трансфигурация, или ако чувствате, че можете наистина да извървите пътя на ученик, Интернационалната школа на Златния Розенкройц би желала да ви помогне.

Ако искате да се докоснете повече до идеите, споменати в това въведение, и да научите как да установите по-близък контакт с Лекториум Розикруцианум, вие сте поканен да посетите въвеждащия курс от 12 писма или, ако желаете, може да ги получавате по пощата.

Повече информация за събития може да получите на адреса на сайта на Школата:

www.lectorium-rosicrucianum.bg